

Martina Kuchaříková

Hrách

Byl tuším pátek, díval jsem se z okna a pozoroval lidi krácející po cestě. Kolem poledne se lidé delší dobu neobjevovali, a tak jsem se zadíval na vrabce sedícího na plotě. Ten náhle odletěl a já se podíval, co ho vyrušilo. Byla to má žena Marie, která se těžce belhala ke konci zahrady.

Pak zazněl zvonek domovních dveří. Stál tam náš soused František. Protože jsme se delší dobu neviděli, dlouho jsme si povídali.

„Ztratil se mi Brok,“ řekl, „před chvílí jsem přišel domů a on nikde nebyl. Hledal jsem ho doma i na zahradě. Neviděli jste ho?“

Nedokázal jsem mu pomoci. Když jsme vypili kávu, rozloučili jsme se a František se vrátil domů. Po obědě jsem šel ven a všiml si, že u plotu je rozhrabaná půda. Hned mi v hlavě zazněla věta: „Pokud mi ještě jednou to psisko vleze do kyttek, tak se neudržím.“

To vždy říkala Marie, ale minule jsem měl pocit, že to myslí vážně. A proto jsem se lekl, když jsem to uviděl. Pro uchování dobrých sousedských vztahů jsem se rozhodl, že se o tom nikomu nezmíním. Celý den jsem se snažil zahnat výčitky, ale pořád jsem myslel na to, že se František o Broka bojí a on mezitím leží na naší zahradě. Když jsem šel večer spát, nemohl jsem usnout. Když jsem se chtěl Marie zeptat, proč to vlastně udělala, už spala. Po probdělé noci jsem se s pořád narůstajícími výčitkami rozhodl, že to Františkovi řeknu, i kdyby se mnou už nikdy nepromluvil. Proto jsem na něj zavolał.

„Dobré ráno, Franto.“

„Ahoj, potřebuješ něco?“

„Chci ti něco říct.“

Zhluboka jsem se nadechl a přesvědčil se, že je to to nejlepší, co můžu udělat.

„Víš,“ začal jsem, „jak se ti ztratil ten Brok, je mi to strašně líto, ale Marie se minule naštvála, že jí zase vlezl do zahrádky. Ona jednala horlivě a neuvědomila si, co dělá...“

Vše jsem mu řekl, ale František se začal smát. Chvíli jsem nechápal, ale když k němu přiběhl Brok, začal jsem se usmívat.

„Brok se včera pozdě večer vrátil domů. Už jsem tě nechtěl rušit.“

Spolu jsme se chvíli smáli a potom jsme se rozloučili. Pořád jsem ale nechápal, proč tam byla rozhrabaná půda. Když jsem se na to Marie zeptal, řekla mi: „Vždyť jsem ti říkala, že tam chci zasadit hrách. Zase mě neposloucháš!“

Františka jsem pozval na kávu. Vše jsme si vysvětlili a dodnes se tomu smějeme. Marii jsem ale samozřejmě nic neřekl...